

Djævlen

År 1483 – Martin er lige født

"Hvor er drengen?"

"Du mener Martin? De er gået til kirken for at få ham døbt. Han kommer til at hedde Martin, - det er Skt. Martins dag!"

"Bare de når det!"

"Ja, for ellers kan han ikke ligge på kirkegården, men må udenfor."

"Er hønsene rolige?"

"Ja"

"Har de lagt æg?"

"Ja, tre."

"Så skal det nok gå. Tre betyder held."

"Har du hørt hvordan Djævlen blev snydt den gang Karl den Store ville bygge den største kirke på jorden?"

"Nej, fortæl!"

"De gik i gang, men arbejdet gik ikke så hurtigt som kongen ønskede. Derfor bad han bygmesteren om at sætte en dag, hvor han skulle love, at kirken var færdig. Hvis den ikke var, ville han miste hovedet. Bygmesteren satte en dag, han mente, han kunne nå det til, men arbejdet blev ramt af forsinkelser. Så snart lå bygmesteren søvnløs ved tanken om, at han snart ville miste hovedet. Da kom Djævlen til

ham om natten og sagde, at han godt kunne hjælpe ham i hans pinsler. Først blev bygmesteren skrækslagen, men så blev han nysgerrig. Han stod jo til at miste livet. Og hvis Djævlen kunne hjælpe ham, kunne han vel lige høre, hvad Djævlen ville foreslå. Djævlen sagde, at han ville love, at kirken stod færdig på dagen på én betingelse. Han ville have den første sjæl, der gik ind ad døren, når den skulle indvies. Det sagde bygmesteren ja til, og fra det øjeblik gik arbejdet utroligt let. Men da dagen nærmede sig, begyndte bygmesteren at blive meget bekymret. Det var vel ham selv, der måtte gå ind først. Nu lå han igen søvnløs. Men da dagen kom, og kirken stod færdig, så stod Djævlen inde i kirken og ventede på sin lovede sjæl. Da åbnedes døren, og en ulv blev sendt ind i kirken. Det blev Djævlen så rasende over, at han gik ud og smækkede døren med al sin kraft. Men han var så vred, at han glemte at give slip på døren, så han knaldede den over sin tommelfinger. Han trak tommelfingeren til sig, og der, hvor den havde været i klemme, kom der et hak i døren."

"Hvad skete der så!?"

"Da Djævlen kom hjem til sin mor, som

boede ude ved havet, blev hun rasende over, hvordan hendes søn var blevet narret. Hun bestemte sig for at dække hele den nye kirke til i sand. Så ku' de lære det! Hun fyldte en kæmpe sæk med sand fra stranden og gik afsted. Men sækken var tung, og da hun omsider på afstand så byen med kirketårnet, ville hun lige hvile sig og samle kræfter til at gøre opgaven færdigt. Knap havde hun sat sig, før hun faldt i søvn over anstrengelserne. Da kom der en ung mand forbi. Han havde været i skoven og var på vej hjem til byen. Han var nysgerrig over, hvad hun havde i sin kæmpe sæk, så han listede hen og stak sin kniv i sækken. Men sandet, der væltede ud, havde nær begravet ham. Det var kun med nød og næppe, at han slap væk. Da Djævelens mor vågnede og skulle gøre udåden færdig, strakte hun sig og tog fat i sækken. Men idet hun løftede sækken sprak den, og alt sandet gled ud i en stor bunke lige på stedet. Det gjorde hende så rasende, at hun eksploderede i tusinde stykker - og ingen har set hende siden."

"Nu kommer de!"

"Ja, man kan stadig se højen, den ligger lige udenfor byen."

"Vi ses!"